

med, hvad begge Ting ere enedes om. Derfor er Forslaget, som den højtærede Finansminister har udtalt, ogsaa forelagt paa Grundlag af dette Princip. — Jeg kommer da til det Par saglige Bemærkninger, jeg ønsker at gøre ved denne Behandling. En Dør skal enten være aaben eller lukket! Dette Princip, som ogsaa ligger til Grund for dette Lovforslag, er imidlertid ikke fulgt helt ud, hvad den højtærede Finansminister selv har erkendt. Der er ingen Grund til vidtløftig at dvæle derved, men det er, som sagt, ikke fulgt fuldt ud, idet der paa § 22 er optaget nogle Smaaposter, som dette Ting ikke har stemt for. Hvis Tingene nu kunne enes om disse Poster, saa kunne de ogsaa gaa med, men jeg gaar rigtig nok ud fra, at dette Ting vil forlange, at Døren enten skal være aaben eller lukket og derfor vil være tilbøjelig til at sige: Nej, naar vi i det hele skulle følge dette Princip, saa maa vi følge det helt og fuldt ud. Naar der imidlertid skal være Tale om at gøre disse Indrømmelser paa § 22 med Hensyn til disse 80 Militærarbejdere og denne Departementschef, maa ogsaa vi paa vor Side forlange en Indrømmelse af noget af det, som vi have set stemt ud fra det andet Tings Side. I saa Henseende skal jeg, for ikke at blive vidtløftig, straks pege paa en Post, som vi her have sat Pris paa at faa, men som ikke har kunnet trænge igennem i vore Forhandlinger, nemlig et Tilskud en Gang for alle paa 2,000 Kr. til Fredsbureauet i Bern. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om han ikke for at faa disse Beløb, der her er Tale om, vil optage en Forhandling med os om, at vi saa denne lille Bevilling til Gengæld. — Paa et andet Punkt fraviger Forslaget ganske vist ikke, hvad begge Ting i Virkeligheden ere enige om, men nok hvad der er vedtaget her ved eneste Behandling og ligeledes ogsaa i det andet Ting ved eneste Behandling. Det er angaaende Spørgsmaalet om Fordeling af Lønningstillæget til Skolelærerne. Jeg tror, at alle ville være enige om at stemme for den Anmærkning, her foreligger, og jeg er sikker paa, at det høje Ting ovenpaa vil gøre ligesaa. I Virkeligheden var det jo det eneste Arbejde, der blev gjort i Fællesudvalget. Vi sad i nogle Dage over denne Anmærkning, og vi fik den saa lavet saaledes, at alle syntes at være tilfredse dermed, og den vil derfor nok gaa let igennem. — Jeg vil derimod nævne et Par andre Bevillinger, som ikke findes paa dette Forslag, men som vi i Virkeligheden ogsaa vare enige om i Fællesudvalget. Det var et Par Landbrugsbevillinger paa § 26, nemlig 200,000 Kr. til Rødedesportens Fremme og 100,000 Kr. til

Avlscentre. Hvad disse Bevillinger angaar var der jo ogsaa i og for sig Enighed i Fællesudvalget. Jeg ved vel, at de bleve knyttede nærmere ind i de to Indstillingsposter, men det blev udtalt fra begge Sider i Fællesudvalget, at det var egentlig neutrale Spørgsmaal, og jeg mindes, at den ærede 3dje Landstingsmand for 9de Kred (Estrup) udtrykkelig sagde i Fællesudvalget, at det var nogle neutrale Ting. Skulde nu den Mening være fremherskende i begge Rigsdagens Afdelinger, at disse to Bevillinger omfattede neutrale Ting, er det dog et stort Spørgsmaal, om man handler ret ved saaledes at udstyre dem her ved Finanslovsforslagets Behandling. Sagen er jo den — hvad vel de fleste ærede Medlemmer, ja, vel alle vide — at Landbruget er i stærkt Bekneb navnlig med Hensyn til Kvægudførelsen, og at det derfor vilde være af stor Betydning for Landbruget at faa de Bevillinger, som her tilsigtes — det gælder navnlig om den ene af disse Bevillinger, om Rødedesporten. Er der derfor Enighed derom, synes det mig at være rimeligt, at man, naar man tillige har betegnet disse Bevillinger som neutrale, da ogsaa enes om at optage dem her. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Regering, om at være villig til ved Forhandling her at optage disse Bevillinger. Det er en Selvfølge, at hvis Regeringen ikke er villig dertil, eller hvis vi saa Bested om, at Landstinget ikke er villigt dertil, er det ikke vor Hensigt at rejse en Strid om saadanne Bevillinger, thi det er vor Hensigt at arbejde paa loyal Maade hen til at skaffe en Finanslov og saa Ende paa Forhandlingerne her samt paa Sagen i det hele taget. Det var de saa saglige Bemærkninger, jeg havde Lyst til at gøre her ved Finanslovens første Behandling.

Den politiske Side af Sagen er jo egentlig den mest interessante, og om den kunde der sikkert tales baade mangt og meget. Jeg skal imidlertid heller ikke her blive vidtløftig, men jeg har dog Lyst til at gøre nogle faa Bemærkninger, og ærede Medlemmer maa tilgive mig, at jeg i den Anledning kaster et lille Blik tilbage paa de sidst forløbne tre Aar. Da vi fik Forliget i 1894, tror jeg nok den værste Skavank ved dette Forlig almindeligvis blev betegnet at være den, at det var ganske usikkert, hvad dette Forlig egentlig bød. Man vidste ikke, hvad man egentlig opnaaede ved dette Forlig. Fra vor Side vare vi tilbøjelige til at mene, at der intet, aldeles intet opnaaedes ved Forliget. Fra de Herrens Side, som havde gennemført Forliget, sagde man, at der opnaaedes alt. Mellem disse to Yderpunkter